

TERESA RADICE STEFANO TURCONI

La volta al món de la

Lila

El retrat de la felicitat

Estrella Polar

La volta al món de la

Lila

El retrat de la felicitat

TERESA RADICE · STEFANO TURCONI

Estrella Polar

Per al Nani i el Shim

Tots els noms, personatges i detalls dins d'aquest llibre, *copyright* Atlantyca Dreamfarm S.r.l., són llicència exclusiva d'Atlantyca S.p.A en la seva versió original. Tots els drets reservats. Es protegeixen els drets morals de l'autor.

Text de Teresa Radice
Il·lustracions de Stefano Turconi
Títol original: *Viola Giramondo. Il ritratto della felicità*
© de la traducció: Maria Dolors Ventós, 2017
© 2016 Atlantyca Dreamfarm S.r.l.

Drets internacionals ©Atlantyca SpA, Via Leopardi 8, 20123 Milà,
Itàlia - foreignrights@atlantyca.it / www.atlantyca.com

© Editorial Planeta, S.A., 2017
© de les característiques d'aquesta edició: 2017, Grup Editorial 62, s.l.u.
Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona
www.estrellapolar.cat
info@estrellapolar.cat
Primera edició: setembre del 2017
ISBN: 978-84-9137-328-5
Dipòsit legal: B. 14.927-2017
Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre és cent per cent lliure de clor i està qualificat com a **paper ecològic**.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

1

La Lila
s'embarca

—Vinga, esquenadrets! Pugeu més de presa les caixes, ganduls! Mare meva, quina colla de dropos!

La veu de l'Arseni de la Lune trenca el silenci endormiscat del port francès de Brest. Amb el peuàs va picant a terra amb impaciència. Porta el ritme als membres del circ que, suats i en fila com les formigues, carreguen caixes, material i equipatge per la passarel·la del *Dauphin*, un enorme ferri que està a punt de salpar: el Cirque de la Lune té programada una gira pel sud d'Anglaterra!

—Dispensi, senyor... A-aquesta és l'entrada dels passatgers... La zona de mercaderies és a popa. Si té l'amabilitat de... —prova de dir-li un homenet uniformat.

L'Arseni el talla:

—Vagi a tocar els nassos a algú altre! Qui es pensa que és per donar-me ordres a MI?!

—Daixò... e-el capità del vaixell? —prova de replicar l'home baixet.

Però no hi ha rang que es resisteixi a la tosuderia del director del Cirque:

—Capità o no, jo he pagat el bitllet; per tant, passo per on em dona la gana!

El tímid capità es queda blanc, recula amb passets ràpids i se'n torna per on ha vingut.

Però els neguits del «Bigotassos» (que és com la Sinead, la violinista irlandesa de l'orquestrina del circ, anomena en secret l'Arseni) no s'han acabat. L'homenàs sent un brogit que se li acostava, i després la veu de la seva neboda que crida:

—Alto! He dit que alto! No és per allà, és per aquí! Voleu fer el favor de fer-me cas, eh?!

Al cap de no res, un núvol negre d'insectes sobrevola la passarel·la i es dispersa entremig dels desgraciats que avancen encorbats sota les seves feixugues càrregues. Darrere d'aquells éssers brunzidors, la Lila Vermeer —nou anys abundants o «deu d'escassos», com s'estima més dir ella— arrenca a córrer, amb els rínxols rossos rebels i les galtes enceses per l'esforç. Als seus pares, l'Amèlia de la Lune, l'exuberant dona canó, i en Conrad Vermeer, l'escabellat domador d'insectes, els costa seguir-li el ritme. En l'inútil intent d'atrapar el núvol negre, la Lila avança per la passera clavant cops de colze als membres de la companyia i de poc que no els fa caure a tots a l'aigua.

L'esquerp director la fulmina amb la mirada.

—Ai! Daixò... perdona'm, tiet —murmura la nena fent-li el seu millor somriure.

—GRRRRRRR! Desapareix de la meva vista...

La petita Vermeer no s'ho fa repetir dues vegades. I ja és massa lluny, seguida dels seus amics inseparables: en Samir, el trapezista, i el Simbad, el gibó, per sentir:

—... criatura adorable.

Un somriure divertit per sota dels bigotis acompanyen aquestes paraules. Perquè, ja se

sap, fins i tot els homenassos més sorruts del món tenen un punt dèbil. I el de *monsieur* de la Lune es diu Lila.

—És inútil! No em fan cas! Jo m'esgargamello i aquells... res! Van a la seva! —diu la Lila, sospirant desanimada.

—Potser no t'hauries d'esgargamellar tant. A ningú li agrada que li donin ordres —replica en Samir.

—I com m'ho faig perquè m'escoltin?! Si els vull domesticar, bé que els he de donar ordres!

—Per què no demanes consell al teu pare? És la seva feina, oi? Segur que et dirà com...

—Consells, dius? Que estàs de broma?! Si aquest és el meu talent, me n'he de sortir tota

sola! Hi ha gent que té un do per al dibuix o per a la poesia i n'hi ha que...

—...en tenen per domar insectes? —El noi interromp la seva passejada per la coberta del ferri i dedica una mirada de dubte a la Lila—. Au, va! Però què et penses? Jo no em vaig convertir en trapezista de cop i volta, saps? I si no m'entrenés una pila d'hores al dia...

—La Fàtima t'agafaria d'una orella i t'arrossegaria a dins de la carpa! —diu la Lila, acabant-li la frase—. No et facis el savi amb mi, Samir, perquè...

TUUUUUUT! TUUUUUUUUUT!

La sirena del ferri parrupeja com un colom enamorat mentre abandona lentament l'abraçada del port que el protegia. Hi ha una petita sotragada, una batzegada: la Lila i en Samir s'aferren l'un a l'altre per mantenir l'equilibri. Després repengen els colzes a la barana, frec a frec, embadalits amb la imatge de Brest, que es va fent petita i va perdent els colors entre la boira del matí. De sobte, la picabaralla s'esvaeix com el confí entre la terra i el mar a l'horitzó. L'emoció de la partença i la il·lusió de viatjar junts, els uneix molt més que qualsevol diferència d'opinió.

—No he estat mai a Anglaterra... —murmura el noi sirià sense perdre de vista el port, que ja és lluny.

—Doncs, per començar, travessar el canal de la Mànega és una bona manera! —xiuxiueja una veu darrere seu.